

105RO-TREZESTE-TE LAODICEA- CINCIZECIMEA PLOII TARZII ESTE IMINENTA Zaharia 8 si Ezechiel 16

Tema a fost înregistrata la data de 26/05/2023.

Pacea lui Cristos, iubiți frați, mica turmă a Domnului Isus Cristos! Îi salutăm pe toți cei care doresc să-L iubească pe DUMNEZEU și să primească caracterul Său, iar într-o zi să primească un loc în împărăția veșnică. Ne aflăm astăzi, din mila lui DUMNEZEU, în ziua sfântă a Cincizecimii, în ziua tipică de Cincizecime, care este vara. Ne aflăm într-o zi sfântă, cu aceeași sfințenie pe care DUMNEZEU a pus-o asupra Sabatului, cu aceeași binecuvântare. Ne aducem aminte de lucrarea mântuitoare a Domnului Isus Cristos și ne amintim că într-o zi ca aceasta, Domnul a revărsat Duhul Său cel Sfânt într-o zi de Cincizecime, cu două mii de ani în urmă, peste o sută douăzeci de persoane adunate în camera de sus. S-a întâmplat într-o zi de Cincizecime, nu în altă zi; nu a fost o coincidență, nu a fost o întâmplare, a fost pur și simplu sfârșitul celor cincizeci de zile care trebuiau numărate de la învierea Domnului Isus Cristos, iar ei își pregătiseră mințile, își goliseră vasele de sine, de orice contaminare a cărnii omenești, de duhul rău, de orice ranchiună, de orice invidie, de orice dușmănie, de orice rău care era între ei. Își pregătiseră mintea și primiseră schimbarea minții, sau "metanoia", în greacă, care este originalul care a fost tradus ca "pocăință". Această metanoia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe DUMNEZEU, este schimbarea minții, sau schimbarea naturii, trecerea de la natura umană la natura divină, fără de care nimeni nu-L va vedea pe DUMNEZEU. Cum poate omul păcătos să-și schimbe natura? Cum poate un leopard să-și schimbe pielea? Cum poate schimba un copac rău, care dă roade rele sau nu dă niciun fel de roade, într-un copac bun și roditor? Se poate schimba un copac rău într-un copac bun? Răspunsul este da. Atunci când ramurile sunt tăiate și altoite, atunci vor da roade bune. În cazul spiritual, și Duhul Sfânt trebuie să fie altoit în noi și noi trebuie să fim altoiți în Cristos, deoarece Biblia vorbește despre ambele situații necesare, Cristos în noi și noi în Cristos. Fără ca ambele versiuni să fie împlinite, niciunul dintre noi nu-L va vedea pe DUMNEZEU. Așadar, schimbarea minții sau metanoia, în limba greacă, înseamnă pur și simplu a nu mai gândi motivat sau condus sau sprijinit pe sine, pe mintea carnală, pe egoismul uman și a primi influențele Duhului Său Sfânt și a alege de a trece de la a gândi răul la a gândi binele întotdeauna, a decide în mod voluntar a nu mai bănuși răul, de a nu mai fi concentrat asupra sinelui, de a nu mai face din lucrarea vieții sale lucrarea de a vedea ce rău i-au făcut alții, ci de a se concentra asupra iubirii agape, de a-și concentra mintea și gândurile pentru a vedea cum Îl poate onora pe DUMNEZEU și cum poate fi o binecuvântare pentru semenii săi și cum poate fi un miros plăcut înaintea lui DUMNEZEU. Dacă cineva nu alege să moară față de sine și să trăiască pentru Cristos, nu poate intra în Împărăția Domnului. Dacă cineva nu renunță la construirea propriei statui de aur a sinelui, a propriei imagini în această lume și dacă nu renunță la această lucrare de construcție și dacă nu începe construirea templului lui DUMNEZEU în el, care este caracterul Său, și care este întemeiat tot pe stânca care este Isus Cristos și care este altruismul Său, dragostea Sa

agape, dragostea Sa care nu s-a gândit niciodată la Sine, ci la alții și la onoarea Tatălui, atunci dacă nu renunțăm la construirea acestei statui de aur, atunci ceea ce vom fi în această lume este pur și simplu un copil al lui Satana și ceea ce ne va aștepta la sfârșitul vieții noastre este pur și simplu aceeași soartă ca și Satana. Faptul că Domnul S-a jertfit cu o jertfă veșnică, infinită și că consecințele ei vor dăinui în veșnicie, adică natura umană pe care Și-a asumat-o va fi pentru veșnicie natura Sa alături de natura divină. Dacă nu, dacă nu primim jertfa Lui în viața noastră, nu putem fi mântuiți, nu putem fi văzuți de Tatăl așa cum a fost văzut Daniel, care a fost numit "un om foarte iubit", sau alții care au primit declarația supremă din partea lui DUMNEZEU și că nu există nimic mai mare decât această declarație sau decât acel titlu la care ar trebui să aspirăm cu toții și că nu există nimic mai mare decât acest titlu pe care DUMNEZEU ni-l poate da, titlu care în Biblie este menționat prin aceste cuvinte: "un om plăcut înaintea Lui".

Nu există un nivel mai înalt în fața lui DUMNEZEU decât acesta, iar DUMNEZEU va fi mulțumit doar de cei care vor fi primit pe deplin spiritul Său în ei. DUMNEZEU este mulțumit de cei care se golesc de sine, care se calcă pe sine în picioare în fiecare zi, cei care au în ei Geneza 3:15 până la venirea lui Cristos, adică lupta dintre Duhul lui DUMNEZEU și propriul lor duh, o luptă pe care fiecare dintre noi trebuie să o ducem împotriva noastră, împotriva celeilalte jumătăți din noi înșine care își cere mereu drepturile de a ne domina și de a ne duce la pierzanie - egoismul. Cei în care nu există război, războiul din Geneza 3:15, înseamnă că în ei nu există sămânța femeii, în ei nu există Cristos. Cei care se iubesc atât de mult pe ei înșiși încât caută doar să se apere, să se justifice, să se vadă pe ei înșiși răniți, să vorbească mereu despre rănilor și suferințele lor și să se concentreze pe ei înșiși, ei nu L-au văzut pe DUMNEZEU, nu L-au cunoscut pe DUMNEZEU, în ei nu există sămânța femeii care are în ei vrăjmășie împotriva șarpelui. Șarpele ridicat de Moise era de aramă, șarpele acela era Cristos în simbol, de ce? Pentru că șarpele era firea Sa pe care o avem cu toții, această fire carnală pe care o avem cu toții, dar era un șarpe mort, un șarpe de aramă, pentru că El a făcut ca acea fire în care S-a născut să nu aibă niciun cuvânt de spus în viața Sa, în mintea Sa. El s-a lăsat umplut de Duhul Sfânt al lui DUMNEZEU în fiecare zi și astfel acel șarpe a devenit mut, a devenit inofensiv în viața Lui. Moise pur și simplu a înălțat planul de mântuire al lui DUMNEZEU pentru fiecare dintre noi. Planul de mântuire este: "Nu vreau să cunosc nimic altceva între voi decât pe Cristos Isus și pe El răstignit, și pe mine răstignit cu Cristos", a spus Pavel. Împreună cu Cristos înseamnă că natura șerpească din noi trebuie să fie răstignită în noi. Fiecare trebuie să răstignească această natură și să permită lui Cristos să trăiască în el. De aceea, Domnul a spus că fiecare trebuie să își ducă crucea și pe această cruce trebuie să răstignească propriul eu. Și în acest fel, sămânța femeii, Cristos, va veni la ei, așa cum a venit în ziua Cincizecimii la cei 120 de ucenici din camera de sus. DUMNEZEU le-a dat acelor oameni spiritul Său, adică natura Sa divină în ei, pentru că ei și-au răstignit șarpele. Ei se dezbrăcaseră de natura lor. Nu că aceasta moare, dar fiecare trebuie să lupte zilnic pentru a păstra șarpele răstignit. Nu moare într-o zi și apoi pot neglija să veghez în restul zilelor, pentru că am Duhul lui DUMNEZEU. Aceasta este o mare

minciună a lui Satana. În fiecare zi, mintea spirituală trebuie să vegheze pentru ca mintea carnală să fie răstignită. Cred că aceste cuvinte sunt foarte clare pentru toți cei care doresc cu adevărat să-l placă lui DUMNEZEU. Cei care nu doresc să-L mulțumească pe DUMNEZEU, cei care au alte planuri în această lume, așa cum Iuda avea alte planuri și nu a fost niciodată atent la bijuteriile care ieșeau din gura și din inima lui Isus Cristos, la toate aceste învățături, așa cum Iuda nu a fost atent la asta și a fost mereu atent la ceea ce îi spunea Satana, pentru că soarta lui Iuda a fost decisă de Satana. DUMNEZEU nu l-a putut salva pentru că el nu avea război împotriva lui însuși. Și nici ucenicii nu au avut războaie timp de trei ani și jumătate, dar ei, cel puțin, au stat liniștiți lângă trimisul lui DUMNEZEU, unsul lui DUMNEZEU, privindu-L, ascultându-L, iubindu-L, ceea ce Iuda nu a făcut niciodată, chiar și fără ca ucenicii să înțeleagă lucrarea Lui timp de trei ani și jumătate, dar au rămas pentru că au primit din dragostea Lui, au înțeles că Cristos îi iubea. Nu au înțeles nimic din cuvintele Lui, nu au înțeles ce a profețit, dar au înțeles dragostea Lui. Și astfel au așteptat, au rămas, au îndurat, dar pentru că nu au făcut efortul de a-L înțelege și de a-L imita pe Cristos în acei trei ani și jumătate, de aceea L-au abandonat cu toții, L-au trădat. A trebuit să sufere toate acestea, a trebuit să sufere marea dezamăgire de a-și da seama că există un șarpe în ei înșiși, pentru că toți credeau că sunt drepti, credeau că nu au nicio luptă împotriva cărnii. De fapt, nu este împotriva cărnii, carnea este o expresie. Împotriva cărnii se spune împotriva naturii carnale, împotriva naturii umane căzute, dezbrăcate de Duhul Sfânt, al cărui loc a fost luat de spiritul lui Satana, de demonii lui. Când DUMNEZEU părăsește un loc, locul nu rămâne gol, locul este imediat luat de duhurile lui Satan. Așadar, noi, dacă vrem firea lui DUMNEZEU în noi, DUMNEZEU ne-o va da numai atunci când vom înlătura obstacolele din noi din calea Duhului Sfânt. Doar dacă eliminăm obstacolele, doar dacă curățăm containerul de toate gunoaiile care se află acolo, poate fi umplut cu altceva. Numai dacă ne golim de sine, de spiritul carnal, acel spirit al lui Satana din noi, Tatăl poate lua locul cu spiritul Său. Numai cei care se luptă până la sânge în lupta cu păcatul din noi înșine, fiecare luptându-se cu șarpele său, numai așa Domnul ne poate spune într-o zi: "Om foarte iubit", sau: "Acesta este fiul Meu iubit în care găsesc toată satisfacția Mea, în care găsesc toată plăcerea Mea", om plăcut lui DUMNEZEU, om plăcut în ochii Lui. DUMNEZEU nu va rosti aceste cuvinte despre cineva dacă rămâne necurat, dacă nu-și curăță mintea, dacă nu se luptă cu șarpele, dacă nu-și răstignește propriul duh și nu renunță la a gândi cu firea răului și nu începe să gândească cu firea binelui, sinele fiind mereu pe ultimul loc și mereu căutând și gândind și spunând ceea ce îi place lui DUMNEZEU, ceea ce Îl onorează pe DUMNEZEU, ceea ce onorează Biserica, ceea ce binecuvântează cel mai mult sau beneficiază cel mai mult pe ceilalți, nu pe el însuși. Cel care își caută binele propriu este încă în natura carnală. Cristos nu și-a căutat binele propriu, ci binele altora. Cel care trăiește pentru sine, Satana tronează în el. Cel care trăiește pentru DUMNEZEU și pentru alții și se sacrifică pentru ei, Cristos domnește în el. Dar făcând aceasta în orice moment, nu doar făcând ca fariseii, niște fapte, părând a fi religioși, dar în taină, când nu sunt văzuți de alții, ei erau șerpi, fiare fără milă. DUMNEZEU vrea ca Cristos să domnească în noi în fiecare clipă din cele 24

de ore, pentru că El ne vede în orice moment și scrie în fiecare clipă ceea ce este în noi. Numai atunci când vom înceta să mai facem răul, egoismul, și vom începe să facem binele timp de 24 de ore, nu doar un bine astăzi într-un ceas și altul mâine și în rest egoism. Numai atunci când vom înceta să mai facem răul și vom începe să facem binele, Biblia ne asigură că atunci când cineva încetează să mai facă răul și face binele, atunci tot răul pe care l-a făcut se uită, iar binele pe care începe să-l facă timp de 24 de ore se ia în considerare. Răul este uitat, iertat. Cristos iartă chiar dacă omul nu-L cunoaște pe Cristos, chiar dacă nu știe că trebuie să fie botezat. Dacă cineva renunță la egoism și începe să facă binele, Cristos îl îndreptățește pentru că Se vede pe Sine în el și îi iartă tot răul din trecut. Biblia menționează acest lucru. Răul este uitat atunci când omul începe să facă binele, să acționeze cu iubire agape. Și invers. Chiar dacă suntem creștini de 50 de ani și am făcut binele, dacă astăzi încep să fac răul și mă obolesc să-L slujesc pe DUMNEZEU și spun "Domnul meu este rău, nu vede tot ce am făcut pentru El, îmi îngăduie toate aceste suferințe pe nedrept" și tot felul de cuvinte satanice, dacă cineva începe să gândească așa, se obosește pe calea sfințeniei, care este o cale a oprimării, adică a suferinței, pentru că Biblia spune că oricine vrea să trăiască evlavios în Cristos va suferi persecuții, adică suferințe. Deci, dacă cineva încetează să mai facă binele, încetează să mai sufere totul, încetează să mai respecte 1 Corinteni 13 și obosește și brusc începe să se închine statuii de aur, eului, și să vadă cât a suferit și ce încercări nedrepte i-a îngăduit DUMNEZEU și toate acestea și să se concentreze asupra lui însuși și să se prețuiască și să se consoleze și să se justifice, și începe și decide într-o zi să-și trăiască viața pentru a fi fericit, pentru că nu a fost fericit până atunci, atunci, Biblia spune că cel care începe să facă rău după ce a făcut binele, chiar și pentru mult timp, binele pe care l-a făcut este uitat, șters. DUMNEZEU îl uită și răul pe care începe să-l facă îi va fi socotit. Deci nimeni să nu se sprijine pe sfințenia pe care a avut-o. Fiecare zi este o nouă luptă între bine și rău. Trecutul nu poate decât să ne dea înțelepciune și să ne ajute să înțelegem mai bine natura răului și să luptăm mai bine împotriva lui, dar trecutul nu ne poate garanta viitorul. Nimeni nu poate spune, așa cum i-am auzit pe mulți spunând: "Uite, eu L-am visat pe Cristos și nu numai, L-am văzut, El a venit la mine". Și de atunci încolo, pentru tot restul vieții lor, acești oameni egoiști, păcătoși, adulteri, pe baza faptului că Cristos le-a dat un vis, potrivit lor, sunt mântuiți sau vor fi mântuiți, indiferent de ceea ce vor face în viața lor. Înșelați, înșelați de Satana. Biblia ne spune că fiecare zi are răul ei, împotriva căruia trebuie să luptăm, dar nu pentru a trăi fericiți sau pentru binele nostru. A trăi o zi pentru a căuta propriul avantaj înseamnă a trăi în biserica lui Satan. A trăi o zi sacrificând totul, suferind totul, cheltuindu-se complet, pentru a face ceea ce a făcut Cristos, pentru ca alții să fie salvați, pentru a sluji, pentru a ajuta, pentru a binecuvânta pe alții, aceasta este o zi câștigată pentru împărăția Domnului. Să ne opunem lui Satana și el va fugi de la noi. Nu ne putem opune dușmanului decât dacă nu-i facem voia, dacă nu facem ceea ce-i place, ceea ce-i place și-l face să râdă în hohote. Numai așa Satana se va plictisi și va obosi de noi, pentru că nu va vedea nimic din el însuși în noi. Așa cum a spus Cristos: "Satana nu are nimic în Mine". Și Satana nu a putut face niciodată nimic în El, în interior, ci L-a putut persecuta, L-a putut răstigni, dar nu L-a

putut stăpâni, nu i-a putut stăpâni mintea. Putea să-i vorbească la ureche și să-i pună gânduri, dar Cristos a biruit toate aceste gânduri cu natura Duhului Sfânt. Cristos nu avea nimic din ceea ce noi nu avem. Tot ceea ce a avut El avem și noi. Noi, atunci când ne pocăim, primim o parte din Duhul Sfânt pe care l-a avut Cristos și cu această parte putem să-l învingem pe Satana, pe noi înșine și ispitele lumii. Aceștia sunt cei trei dușmani pe care îi vom avea până la sfârșit și pe care va trebui să-i biruim, potrivit Bibliei. Așadar, astăzi, în cea de-a 456-a zi de război între puterea lui Satana și puterea lui DUMNEZEU în această lume, din punct de vedere politic, cea de-a 456-a zi de război între puterea roșie și puterea democratică, în această zi ne odihnim în Cristos și în cuvântul Său și cerem și așteptăm cu nerăbdare revărsarea Duhului Său, ceea ce nu mulți tânjesc în această lume, ceea ce unii nu au tânjit, fiind alături de Cristos, în biserica Lui, nu în iudaism, nu în sinagogi, în Laodiceea pierdută, ci fiind în biserica vie a lui Cristos; unii nu au tânjit. Dar DUMNEZEU i-a binecuvântat pe cei care au tânjit, pe cei care au tânjit să se roage așa cum se roagă Cristos, să aibă puterea pe care o are Cristos, să aibă sfințenia lui Cristos, să trăiască așa cum a trăit Cristos. Pe cei unsprezece i-a onorat, pentru că despre ei a spus: toți sunteți curați, dar nu toți, numai cei unsprezece, cu excepția fiului pierzării. De ce le-a spus că sunt curați înainte de a-L trăda, înainte de Ghetsimani, înainte de scena aceea când toți L-au părăsit? De ce le-a spus că sunt curați? Pentru că erau curați în minte, erau curați de egoism, erau curați de acele duhuri demonice, de șarpe. Ei Îl iubeau pe Cristos. Cel care iubește se purifică, cel care Îl iubește pe DUMNEZEU se purifică, spune Biblia. Cel care nu-L iubește trăiește în necurăția lui. Cel care Îl iubește pe DUMNEZEU va face ceea ce îi spune Mirele. Deci, chiar dacă L-au părăsit pe Cristos, nu a fost din cauza răutății, nu a fost pentru că nu L-au iubit, a fost o cădere prin faptul că nu au vegheat, că nu au ascultat de ceea ce le-a spus Cristos și Domnul i-a iertat, pentru că Domnul privește adânc în inimă, nu doar în fapte, așa cum a făcut și cu David. David nu începuse să facă rău cu totul, acuzându-L pe DUMNEZEU care este un tiran. El a făcut rău prin faptul că nu a vegheat și a mai făcut un rău și încă un rău și timp de un an de zile mintea lui a fost torturată de remușcări, dar nu a încetat să-L iubească pe DUMNEZEU, nu în fapte, bineînțeles, dar cu duhul, cu mintea L-a iubit pe DUMNEZEU, nu L-a acuzat în niciun moment. De aceea, Domnul l-a trimis pe Natan, profetul, și i-a redat nevinovăția, l-a iertat. Dar pentru tot restul vieții sale a suferit consecințele. Nu a mai avut încredere, nu a mai avut aceeași demnitate, nu a mai avut aceeași autoritate față de copiii săi, față de ceilalți. De aceea, atât de mulți dintre copiii săi au fost răi, ticăloși, copii ai lui Satana, vrând chiar să-l ucidă pe el, propriul lor tată. Dar în momentul în care cineva Îl acuză pe DUMNEZEU de răul său, ceea ce nu este rău, ci este calea fiecărui creștin, atunci nu poate fi iertat, pentru că Îl acuză pe DUMNEZEU, Îl acuză pe Duhul Sfânt, păcătuiește împotriva Duhului Sfânt. Numai cei care Îl justifică pe DUMNEZEU și spun "am meritat asta, merit asta, DUMNEZEU este drept ca eu să primesc asta", așa cum au spus mulți în Biblie, numai cei care Îl justifică pe DUMNEZEU și înțeleg că răul pe care îl primesc este din cauza răului lor, a minții lor rele, numai aceștia au speranța de a fi mântuiți.

Ne aflăm în ziua de Cincizecime 2023 și am trăit o săptămână, câteva zile foarte

dificile, dar care s-au încheiat glorios. Poate vom povesti într-o altă temă ce s-a întâmplat și ce a făcut DUMNEZEU în aceste zile și miracolul de a putea înregistra această temă în Madison, ceea ce a fost imposibil din punct de vedere uman, dar DUMNEZEU a făcut-o posibilă. Și Domnul ne-a dat câteva cuvinte pe care am dori să le împărtășim cu toți cei care doresc să fie ca Cristos și doresc să sufere cu Cristos. Repet, și tânjesc să sufere cu Cristos, așa cum ucenicii în închisoare sau în biciuiri sau în toate persecuțiile cântau și se simțeau onorați pentru că puteau suferi sau avea parte de suferințele lui Cristos. Domnul ne-a dat astăzi Zaharia și Ezechiel. Vom începe cu Zaharia capitolul 8 și o parte din capitolul 9. Vom citi și vom vedea ce vrea să spună Domnul poporului Său în această zi foarte importantă de Cincizecime, când a promis că se va repeta capitolul 2 din Faptele Apostolilor, dar la o scară mult mai mare, pentru că El are o altă porție de Duh Sfânt de turnat, pentru că a stabilit ploaia timpurie și a stabilit și ploaia târzie în agricultură și pentru că planul de mântuire este în conformitate cu planul agriculturii și pentru că a stabilit în modelul de închinare al sanctuarului pământesc altarul de dimineață și cel de seară, fiecare simbolizând o porție de Duh Sfânt pe care DUMNEZEU o va turna. Altarul de dimineață simbolizând începutul lucrării lui DUMNEZEU în om; altarul de seară din ceasul al nouălea biblic simbolizând sfârșitul lucrării lui DUMNEZEU în om. Altarul de dimineață simbolizând și el, într-un fel, începutul istoriei păcatului și a luptei dintre bine și rău în această lume, iar sfârșitul simbolizând și el sfârșitul acestei lupte, pentru că istoria celor șase mii de ani poate fi contemplată în cele șase ore în care Cristos a fost răstignit pe cruce de la altarul de dimineață, în ceasul al treilea biblic, până la altarul de seară, în ceasul al nouălea biblic, simbolizând astfel faptul că întreaga istorie a lumii se reflectă acolo și că toți cei care Îl vor avea pe Cristos în ei și pe Cel răstignit împreună cu ei, vor fi salvați și vor primi atât ploaia timpurie, cât și ploaia târzie, referindu-se mai ales la această ultimă generație. Și Domnul a mai arătat că este posibil ca așa cum ploaia timpurie să fi căzut peste cei o sută douăzeci de umiliți din camera de sus, în timpul altarului de dimineață, în ceasul al treilea biblic, exact în același mod, conform aceluiași principiu și conform acestui plan al altarelor de dimineață și de seară, când au fost sacrificați cei doi miei în vechime și când creștinii fac în prezent cele două slujbe de dimineață și de seară de laudă lui DUMNEZEU, conform acestui principiu și conform celor despre care am vorbit, este foarte probabil ca ploaia târzie să cadă peste cei o sută patruzeci și patru de mii adunați într-o zi de Cincizecime, dar de data aceasta în cadrul serviciului de seară, în ceasul al nouălea biblic, împlinind astfel ciclul biblic de șase ore, simbolismul planului de mântuire. De aceea altarul de seară este cel târziu, iar ploaia târzie se numește ploaia târzie și de aceea am găsit biserica lui DUMNEZEU rugându-se lui DUMNEZEU în ceasul al șaselea; de exemplu, Petru când au venit trimișii lui Corneliu, și în multe ocazii, biserica, profeții s-au rugat în ora a șasea, adică între cele două altare este timpul bisericii este timpul lucrării bisericii și al comuniunii bisericii cu cerul cerând ca Duhul Sfânt să cadă într-o măsură mai mare, iar finalul acesteia se va împlini, posibil, sau posibil nu, dar conform celor arătate de Domnul fiecare simbolism are o împlinire și cu siguranță împlinirea ceasului al nouălea nu a fost doar moartea lui Isus, ci va fi și primirea ploii târzii într-un viitor foarte apropiat

pentru noi. Suntem cu istoria lumii foarte aproape de sfârșitul ei; suntem pe cale să ajungem la sfârșit și cei care nu se vor trezi din starea Laodiceană și nu-și vor da seama de răutatea lor și nu vor primi partea de Duh Sfânt din ploaia timpurie, nu vor primi nici partea de ploaie târzie. Cei care nu se vor trezi și nu vor începe să condamne ceea ce este în ei și să vadă greșeala, nu în alții, ci în ei înșiși, și să lupte nu cu alții, ci cu ei înșiși, și să nu se cinstească pe ei înșiși, ci să-L cinstească pe DUMNEZEU și pe alții mai sfinți decât ei pe care DUMNEZEU îi trimite la fiecare pentru a-i avertiza de păcatele lor, cei care nu vor face acest lucru nu vor putea să termine istoria acestei lumi de partea lui DUMNEZEU. Laodiceea are o lucrare dificilă de făcut, dar este o lucrare pe care cineva o poate face dacă înțelege că DUMNEZEU este bun și dacă alege de bunăvoie să-L iubească pe DUMNEZEU și să accepte tot ceea ce DUMNEZEU îi va spune, așa cum a spus Maria despre Isus: "faceți tot ceea ce El, Cristos, vă va spune".

În aceasta se rezumă întreaga viață creștină a omului: "faceți tot ceea ce vă va spune Cristos". Cei care se hotărăsc asupra acestui lucru, în primul rând, se vor vedea pe ei înșiși ca fiind răi, vor condamna ceea ce este în ei, își vor recunoaște starea lor laodiceană, vor recunoaște totul, vor recunoaște lucrarea profeților și în loc să-i lapideze îi vor cinsti și îi vor asculta la fel ca în Faptele Apostolilor, capitolul 2, acele mulțimi care Îl răstigniseră pe Cristos și care au fost sfătuite de Petru, în cinci minute, în loc să-i răstignească pe profeții lui DUMNEZEU care tocmai fuseseră unși, s-au răzgândit chiar atunci și acolo. A fost o alegere, nu ceva ce trebuie să aștepte ca Cristos să facă în ei. Ei înșiși au ales să își schimbe mintea chiar atunci și acolo și să vadă tot răul care era în ei și să înțeleagă că L-au răstignit pe Cristos și să Îl accepte și apoi tot ce au spus a fost: "Ce să facem?" Să observăm că, în loc să-i ucidă cu pietre pe profeți, schimbarea de mentalitate îl face pe omul pocăit să întrebe pe sfântul sau pe trimisul lui DUMNEZEU: "Ce să fac?" El nu se consideră autosuficient; bietul om gol și orb trezit nu se mai consideră plin de înțelepciune pentru a ști ce trebuie să facă. Tot ceea ce poate cunoaște un laodicean trezit este răutatea din el și să o mărturisească, să lupte și să sufere pentru ceea ce i-a făcut lui Cristos. Dar ce trebuie să facă pentru a-l plăcea lui DUMNEZEU trebuie să-i întrebe pe cei care au umblat pe această cale. Biblia este plină de astfel de cazuri și lucrarea de convertire sau de pocăință este o lucrare de cinci minute, este o lucrare pe care, prin harul Domnului, am văzut-o în aceste zile și este o făgăduință pe care DUMNEZEU a dat-o ca să înțelegem că DUMNEZEU va face această lucrare cu mulți, dar că este alegerea lor și că mulți dintre cei dintâi care L-au cunoscut pe DUMNEZEU și au umblat mult cu El, după părerea lor, vor fi cei din urmă, iar mulți dintre cei din urmă care au intrat în ultima vreme vor fi primii care se vor pocăi. Ne aflăm în Zaharia, capitolul opt, după o săptămână foarte dificilă, dar foarte dificilă, în care multe nopți nu am dormit și care s-a încheiat cu bine, slavă Domnului, și aceasta a fost săptămâna aceasta înainte de Cincizecime. A fost decizia lui DUMNEZEU ca să fie așa, pentru că dacă această lucrare care s-a întâmplat în Madison în această săptămână, sau înainte de ziua Cincizecimii, așa cum s-a întâmplat cu ucenicii, dacă această lucrare nu se întâmplă mai întâi în om, în nici un caz nu-L va vedea pe DUMNEZEU. Și această lucrare se încheie astăzi după ce

ne-a dat în această săptămână multe texte despre pocăința pe care o cere DUMNEZEU sau despre condamnarea și osânda și robia și distrugerea care se va abate asupra sufletului omenesc dacă nu se pocăiește. Suferința care va veni, cuptorul care va fi sporit din ce în ce mai mult și mai mult și mai mult și mai mult și mai mult, spune Ellen White, dacă omul nu se pocăiește. Nu va fi mai ușor în viitor să se pocăiască, dar este mai ușor astăzi, când aude vocea Lui. Mai târziu va fi mai dificil și va trebui să se confrunte și să își asume mai multă rușine, și mai multă rușine și mai multă rușine. DUMNEZEU va lupta până la sfârșit cu duhul Laodicean, dar vai de cei care nu se vor pocăi. Zaharia capitolul 8: "Și cuvântul Domnului oștirilor a venit la mine, și a zis: așa vorbește Domnul oștirilor: Am o gelozie mare pentru Sion, și cu mare mânie am gelozie pe el." Să observăm aici că marea Sa gelozie este datorită mării Sale iubiri de a salva, care este infinită și care poate fi contemplată în Cristos, prețul infinit pe care DUMNEZEU l-a plătit, și că DUMNEZEU Tatăl știe că lupta pe care o are este împotriva lui Satana și a puterii lui seducătoare și ucigătoare pe care o are asupra oamenilor. De aceea a ridicat atâția profeți, chiar cu prețul de a fi uciși, pentru a-i avertiza pe acești laodiceeni din trecut care simbolizează acești laodiceeni de acum, de astăzi. "În mare mânie am gelozie pe el"; mânie înseamnă pedepse; oare nu-și pedepsește Tatăl fiul pentru că îl iubește? Versetul 3: "Așa zice EU SUNT: Am restaurat Sionul și voi locui în mijlocul Ierusalimului. Și Ierusalimul se va numi cetatea adevărului și muntele lui EU SUNT al oștirilor, muntele sfințeniei". Avem aici trezirea, sfârșitul acestei lucrări și al acestei răbdări a lui DUMNEZEU pentru Laodiceea. Cele cinci fecioare înțelepte vor deveni un munte al adevărului și al sfințeniei. "Așa zice EU SUNT al oștirilor: "Vor locui încă bătrâni și bătrâne pe străzile Ierusalimului, și fiecare cu un toiag în mână, datorita multimii zilelor. Și străzile cetății vor fi pline de băieți și fete care se vor juca pe străzi." Acestea sunt simboluri care vorbesc despre minunea, despre binecuvântarea pe care DUMNEZEU o va da în mijlocul celor pocăiți, care se vor fi smerit până la capăt înaintea lui DUMNEZEU, vor fi suferit cuptorul și vor fi permis ca păcatele lor să fie arse în ei. "Așa zice EU SUNT al oștirilor: dacă acest lucru va părea greu în ochii celorlalți din acest popor, în acele zile, va fi greu și în ochii Mei? zice EU SUNT al oștirilor. Așa zice EU SUNT al oștirilor: Iată, voi salva pe poporul Meu din țara de la răsărit și din țara unde apune soarele și-l voi aduce, și va locui în mijlocul Ierusalimului, va fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul lui, în adevăr și în dreptate". Aici nu este vorba că se referă la Israel, la țara lui Israel, ci este un simbol că lucrarea lui DUMNEZEU este mondială și că Domnul va aduce în mijlocul Ierusalimului spiritual, în mijlocul turmei Sale, pe toți cei împrăștiați de Satana, fiecare în diferite idolatrii din această lume. Și cred că lucrarea pe care o face DUMNEZEU nu este doar cu oamenii cunoscători, deși are o etapă pentru oamenii cunoscători și o altă etapă pentru laodiceenii lumii, care sunt și ei oameni în care există remușcări, în care se vede lucrarea Duhului Sfânt. Unul care este în lume și face rău, Duhul Sfânt îl mustră și cu toți aceștia face aceeași lucrare de convingere că cine face binele va primi binele și cine face răul va primi răul. Și mulți dintre locuitorii pământului vor abandona egoismul și răutatea umană. Și, asemenea lui Corneliu, care era roman, vor alege să facă binele, pentru că vor înțelege acea Evanghelie a lui Cristos, pe care

nu au citit-o în cuvinte, ci au primit-o în duh, prin lucrarea Duhului Sfânt în viața lor. Astfel, mulți vor părăsi egoismul din această lume și vor deveni copii ai lui DUMNEZEU, lucrând cu iubire agape în fiecare zi. Este o lucrare care se va încheia în două etape, în această lume, așa cum am înțeles până acum, ceea ce poate fi o înțelegere imperfectă, în cele 1290 de zile și în cele 1335 de zile. Primele, așa cum am înțeles, sunt pentru poporul cunoscător, iar cele din urmă sunt pentru biserica invizibilă a lui DUMNEZEU, adică pentru cei care nu cunosc Biblia, care nu-L cunosc pe DUMNEZEU, poporul pe care DUMNEZEU îl are în această lume, dar în mintea căruia se duce aceeași bătălie, bătălia Duhului Sfânt de convingere a păcatului, a dreptății și a judecății. Nu se spune că lucrarea Duhului Sfânt este de a convinge mintea omului de Cristos, de existența lui Cristos, nu se spune asta, nici măcar de existența lui DUMNEZEU, nu se spune asta, pentru că DUMNEZEU știe că fiecare este unul cu Buddha, altul cu alt idol, cu alt dumnezeu. Și poate că cei mai mulți dintre ei nu vor ști nici măcar numele lui DUMNEZEU sau numele lui Cristos până la sfârșit, nu știm, dar lucrarea Duhului Sfânt, cea care mântuiește, este de a convinge de păcat, de dreptate și de judecată. Iar dacă Duhul Sfânt îl face pe cineva să vadă tot răul pe care l-a făcut și să-l urască, să nu mai dorească să-l facă niciodată, și începe să facă binele, tot răul pe care l-a făcut se uită, conform Bibliei, iar binele îi va fi socotit. Versetul 9. "Așa zice EU SUNT al oștirilor: Să vă fie puternice mâinile celor care auziți în aceste zile aceste cuvinte din gura profeților, din ziua în care s-a pus temelia Casei lui EU SUNT al oștirilor, ca să se zidească templul". Iată-ne în acei ani, după ce mânia lui DUMNEZEU s-a abătut asupra aceluia Ierusalim, iar poporul lui DUMNEZEU, între ghilimele, a fost dus în captivitate, Laodiceea din acea vreme în captivitate. Și aici ne aflăm în anii în care deja începuse întoarcerea pe care o poruncise Cyrus, întoarcerea în țară, la ruinele Ierusalimului și la construirea casei lui DUMNEZEU. Și iată-l pe Zaharia vorbind. "Mâinile voastre să fie puternice". Și vorbește despre ziua în care temeliiile casei lui DUMNEZEU au fost puse și se pare că lucrarea a fost întreruptă pentru câțiva ani. Am văzut că lucrarea de reconstruire a templului a început, a fost întreruptă pentru câțiva ani și pare să se fi încheiat în aproximativ 20 de ani.

În Noul Testament, se pare că se vorbește de 46 de ani. Dar că a fost terminat și că Zorobabel a pus temelia, iar Zorobabel va termina construcția acestui templu. Versetul 10. "Căci înainte de aceste zile nu era nici plată pentru om, nici plată pentru animale, nu era nici pace pentru cel care intra, nici pace pentru cel care ieșea, din cauza vrăjmașului. Și i-am lăsat pe toți oamenii, fiecare împotriva aproapelui său. Dar acum nu voi mai face aceasta cu rămășița acestui popor, ca în zilele din vechime, zice EU SUNT al oștirilor, căci va fi o sămânță de pace. Vița de vie își va da rodul și va da roadele sale, pământul." Vița de vie simbolizează în Biblie Israelul, poporul lui DUMNEZEU. "Vița de vie își va da rodul și își va da rodul său, pământul, și cerurile își vor da roua lor", adică ploaia târzie, sau ploaia timpurie și cea târzie, pentru că Laodiceea nu are ploaie timpurie. Într-o zi, în trecutul ei, ea a primit ploaia Sa timpurie, dar s-a întors la egoism. Iar acum, Domnul îi promite din nou că cerul îi va da roua sa. "Și voi face ca rămășița acestui popor să posede toate acestea". Rămășița acestui popor, care a fost dus în captivitate prin răutăți, adică în captivitatea laodiceană, va

poseda toate acestea. Această poveste a reconstruirii templului și a Ierusalimului, a zidurilor Ierusalimului, este povestea trezirii Laodiceei și a trezirii întregii lumi, cred eu, în aceste zile din urmă. Nu a fost o istorie ușoară. Deși au primit scrisori de la rege, au avut sprijinul său deplin, nu a fost o istorie ușoară sau o lucrare ușoară de făcut fără ca diavolul să se opună. Diavolul s-a opus foarte mult. Diavolul a întrerupt lucrarea de mai multe ori. Această lucrare, în loc să fie terminată în câțiva ani, a fost complet terminată în mulți ani. Complet, chiar și cu refacerea zidului, a tot ceea ce a fost, a fost terminată în multe decenii din cauza întreruperilor. Este lucrarea pe care DUMNEZEU o face cu trezirea Laodiceei atunci când dușmanul se opune, s-a opus. Este această lucrare din Ziua Ispășirii, când Cristos vrea să termine templul lui DUMNEZEU în mintea omului, cu omul, cu ființa umană, să termine de construit acel templu, să ridice zidurile, care sunt legea Sa, apărarea completă, să termine de îmbrăcat armata Sa cu armura din Efeseni 5. Este lucrarea simbolizată aici în această restaurare a templului și a Ierusalimului. Și se spune: "Căci va fi sămânță de pace". Va fi sămânță de pace. Amintiți-vă, numele "pace" era numele lui Solomon. Deci el a fost cel care a construit primul templu, care era un simbol al acestui popor special, era un simbol al sufletului uman restaurat. Și singura, poate, sămânță de pace de la David, care a avut mulți fii răi, sămânța de pace a fost Solomon. Și DUMNEZEU i-a promis că fiul său va construi templul. Adică, această sămânță de pace va accepta ca lucrarea lui DUMNEZEU să fie terminată în ei în ziua antitipică a ispășirii și că caracterul lui Cristos va fi construit în ei în mod complet. Solomon, care îl reprezintă pe Cristos. Și el vorbește aici despre rămășița poporului. "Rămășița va stăpâni toate acestea". Va exista o rămășiță care este simbolizată în altă parte de cele cinci fecioare înțelepte și în altă parte simbolizată de cei puțini aleși, deși mulți fuseseră chemați. Așadar, între cei mulți și cei puțini nu există un raport de jumătate la jumătate, ci o diferență mult mai mare. "Și se va întâmpla că, după cum ați fost un blestem printre națiuni, casă a lui Iuda și casă a lui Israel, tot așa veți fi salvați, veți fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci mâinile voastre să fie tari". Are omul vreo treabă de făcut în această lucrare de pocăință, de sfințire, de zidire a templului, a caracterului lui DUMNEZEU în el? Are săracul Laodicean vreo treabă de făcut? Este clar că are o lucrare de făcut. Domnul face lucrarea principală fără de care Laodiceea nu se poate trezi niciodată. Dacă Domnul nu trimite un profet care să deschidă ochii Laodiceei, Laodiceea nu se va trezi niciodată. Iar Domnul a promis al treilea Ilie pentru această ultimă generație, care a fost menit să facă lucrarea primului Ilie, atunci când tot Israelul dormea în idolatrie și închinare la Baal. Și prin lucrarea unui singur om, o persoană trezită, DUMNEZEU a trezit toți acești oameni. Este lucrarea celui de-al treilea Ilie pe care trebuie să o facă. Și fără această lucrare ei nu pot fi treziți și nici nu se pot sfinți. Așadar, lucrarea principală este făcută de DUMNEZEU, dar ei au o lucrare, pentru că DUMNEZEU a dat liberul arbitru, iar DUMNEZEU nu poate să-și forțeze mâna în mintea oamenilor și să-i facă să facă voia Sa cu forța.

Nu, toată lumea are o voință. Chiar dacă au cedat-o minciunii și egoismului pentru o lungă perioadă de timp, ei înșiși trebuie să răscumpere această voință. Și trebuie să o facă, cu ajutorul cuvintelor profeților, așa cum s-a întâmplat cu Petru în capitolul 2 din

Faptele Apostolilor, cu ajutorul cuvintelor lui Petru, care au deschis ochii celor care L-au răstignit pe Cristos, cu ajutorul acelor cuvinte, ei, bazându-se pe asta, dacă erau sinceri în inima lor, atunci puteau alege să accepte ceea ce li se spunea. Ei au acceptat, a fost o alegere personală să accepte cuvintele lui Petru și să creadă în ele. A fost o primă lucrare de credință, o primă lucrare de credință pe care Duhul Sfânt a semănat-o pentru ei datorită seminței. Care era sămânța? Sămânța, în Biblie, este cuvântul lui DUMNEZEU. Credința fusese semănată cu cuvintele lui Petru în mintea lor. Și astfel, ei au putut primi în mințile lor, întunecate de Satana și vinovate de uciderea lui Cristos, sămânța lui DUMNEZEU, care au fost cuvintele lui Petru, și au acceptat acea sămânță. A fost o alegere; ar fi putut să o respingă, așa cum a făcut Iuda, sau cum au făcut mulți în viitor. Când acești apostoli au mers peste tot, foarte puțini au crezut, unii au crezut, alții au respins. Și printre evrei se menționează în cartea Faptele Apostolilor că unii au crezut, printre farisei, unii au crezut și au acceptat planul lui DUMNEZEU pentru ei, alții au respins această lucrare și au împiedicat, spune Biblia, planul lui DUMNEZEU pentru ei. Depinde de om, să permită sau să împiedice. Nu este vorba că DUMNEZEU nu vrea, nu este vorba că DUMNEZEU este un tiran care nu vrea să ne salveze și nu face nimic. De fiecare dată când omul primește mustrare, este lucrarea lui DUMNEZEU pentru ei. Căci lucrarea lui DUMNEZEU în Laodiceea este doar o lucrare de mustrare, potrivit lui Ellen White. Nu există altă cale de trezire a Laodiceei decât prin mustrare. Mustrarea martorului credincios va fi prezentă în Laodicea până la sfârșit, a spus Domnul Isus. Laodiceenii vor auzi mustrarea până când harul lor se va sfârși. Cei care vor fi acceptat aceste semințe, aceste cuvinte, și le-au aplicat la răutatea lor și au început lupta împotriva lor înșiși, aceia vor fi mântuiți. Ceilalți care, în loc să se ucidă pe ei înșiși și pe șarpele din ei, au ucis cu pietre pe profetul sau profeții care i-au avertizat, aceștia vor fi pierduți. Atât de simplă este lucrarea de trezire a Laodiceei. Și vom citi în continuare. "Nu vă temeți, ci mâinile voastre să fie tari". Acestea sunt aceleași cuvinte, "nu vă temeți", pe care îngerul le-a spus femeilor când au mers la mormântul lui Isus. "Nu vă temeți, căci știu că îl căutați pe Cristos cel răstignit". De ce să nu vă fie teamă? Pentru că știu că îl căutați pe Cristos. Cel care îl caută pe Cristos și dreptatea Lui nu trebuie să se teamă. Dar cei care nu caută acest lucru, ci caută să slujească egoismului care este în ei, lui Satana, șarpelui, ei ar trebui să se teamă. "Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile". "Mâinile voastre", aici, reprezintă voința, pentru că numai cu voința trezită din somn și sfințită, spune Ellen White, se poate face restul lucrării. Acestea sunt mâinile pe care le are omul pentru a se ajuta pe sine. Iar DUMNEZEU nu va face ceea ce trebuie să facă omul. "Căci așa zice EU SUNT al oștirilor. După cum m-am gândit să vă fac rău când părinții voștri M-au provocat la mânie, zice EU SUNT al oștirilor, și nu M-am pocăit, tot așa, întorcându-mă, m-am gândit să fac bine Ierusalimului și casei lui Iuda în aceste zile. Nu vă temeți. Mesajul antipodic al zilei ispășirii din partea lui DUMNEZEU este: "nu vă temeți". "Nu vă temeți" este mesajul dat celor care se străduiesc, celor care vor să facă voia lui DUMNEZEU, celor care vor să facă tot ce le spune Cristos. "Nu vă temeți". Pentru a doua oară, în versetul 15, găsim aceste cuvinte, "nu vă temeți", pentru că, din păcate, Laodiceea și-a pierdut toată credința și se află în temeri.

Versetul 16. "Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le faceți". Exact Fapte, capitolul 2. "Ce vom face?", l-au întrebat ei pe Petru. Și Maria, la nunta din Cana, a fost întrebată. "Ce să facem?" Și ea a răspuns: "Faceți tot ce vă va spune Cristos". Să citim aici răspunsul la această întrebare: "Ce să facem?" Versetul 16. "Iată ce trebuie să faceți. Să vorbească fiecare adevărul cu aproapele său. Judecați în porțile voastre adevărul și judecata păcii." Vrea să spună în minte, mai întâi de toate, pentru că nu ajută la nimic dacă în minte există ipocrizie și ranchiună, dușmănie, mânie și furie, iar cineva, doar de dragul de a părea sfânt, vorbește alte lucruri. Nu le va face niciun bine. "Spuneți adevărul fiecare către aproapele său. Judecați în porțile voastre adevărul și judecata păcii". Acestea sunt cuvinte pe care le-am citit despre mesajul lui Ioan Botezătorul, al doilea Ilie, și al lui Isus. Ele sunt evanghelia pe care au predicat-o acelei alte Laodiceea, pentru că în Biblie avem doar Laodiceea care trebuie trezită. Prin urmare, de aceea există atât de mulți profeți cu mesaje de mustrare și de avertizare, pentru că poporul lui DUMNEZEU a căzut de multe ori în starea Laodiceea. Iar principala problemă este lipsa adevărului. "Spuneți adevărul fiecare către aproapele său". De aceea, Cristos le-a spus ucenicilor: "Feriți-vă de drojdia fariseilor". Adică, de drojdia care se face pentru a pregăti pâinea. Iar ei au crezut că se referă la mâncare, pentru că nu aveau înțelegere spirituală, deoarece nu aveau încă Duhul Sfânt. Încă era răutate. Aveau minți rele. Dar Cristos se referea la ipocrizia fariseică, care este admonestată cu multe "vai-uri" într-una din evangheliile. "Vai vouă, fariseilor orbi, vai vouă, călăuze oarbe". Chiar înainte de mesajul din Matei 24 sau de mesajul dat Ierusalimului, cred că există acest mesaj. Așadar, răutatea fariseilor este cea care trebuie evitată și scoasă din inimă. Ipocrizia, lipsa de adevăr, de sinceritate. "Judecați în porțile voastre adevărul și judecata de pace". Judecata nu de a condamna pe alții, nu de a acuza pe alții, nu de a vedea răul în alții, ci judecata păcii, judecata de a face binele, de a justifica pe alții și de a se condamna pe sine, de a condamna păcatele, nu de a se condamna pe sine la pierzanie cum a făcut Iuda. El nu a făcut acest lucru. El, deși a recunoscut că a făcut și că s-a făcut vinovat de sângele lui Cristos, acest adevăr, această jumătate de lucrare descrisă aici, în versetul 16, nu l-a ajutat deloc, pentru că nu a făcut cealaltă jumătate, nu a făcut judecata de pace, nu s-a împăcat cu Cristos, nu a crezut în Cristos, în Mântuitorul care îi poate ierta păcatele. Și astfel, adevărul nu i-a folosit la nimic. La fel cum în prima epistolă din Corinteni 13 se spune că nu ne folosește la nimic să cunoaștem profeții, să avem o credință care să mute munții din loc, să ne dăm trupurile să fie arse pentru ceea ce credem. Nu are niciun rost dacă nu suntem motivați de Duhul lui DUMNEZEU. Dacă este vorba doar de fanatism religios, dar fără Duhul Sfânt, nu va salva pe nimeni. Versetul 17. "Și niciunul dintre voi să nu gândească rău în inima lui împotriva aproapelui său". Aici sunt explicate cuvintele din versetul 16. "Și niciunul dintre voi să nu gândească rău în inima lui împotriva aproapelui său. Nici să nu iubească jurămintele false. Căci toate aceste lucruri le urăsc, zice EU SUNT." DUMNEZEU urăște așa ceva. Și dacă cineva vrea ca DUMNEZEU să spună despre el: "un om plăcut" sau "acesta este Fiul Meu preaiubit, în care găsesc toată plăcerea Mea", atunci trebuie să se lepede de aceste fapte pe care DUMNEZEU le urăște. Cum poate spune Domnul că este mulțumit de o persoană

dacă aceasta are ceva detestabil în caracterul său în ochii Lui? Versetul 18. "Și cuvântul lui EU SUNT al oștirilor mi-a vorbit astfel: Așa vorbește EU SUNT al oștirilor. Postul lunii a patra și postul lunii a cincia și postul lunii a șaptea și postul lunii a zecea, se vor întoarce în casa lui Iuda cu bucurie și veselie și cu sărbători solemne. Iubiți adevărul și pacea." Să remarcăm aici promisiunea că Domnul va întoarce ceea ce este promis în Maleahi, ultimul capitol, ultimele versete, că celor care se vor pocăi din Laodiceea li se vor întoarce sărbătorile. Li se vor da înapoi lucrurile scrise de Moise, părți din cele care sunt încă pentru acest timp și solemnitățile, așa cum Domnul a permis ca acei 120 de oameni să fie prezenți în acea solemnitate, adunați împreună, sfîntînd acea zi și să nu fie găsiți fiecare la muncă, în totală ignoranță cu privire la semnificația importantă a acelei zile de solemnitate. Atunci, oamenii aprobați de DUMNEZEU, iertați de DUMNEZEU, vor înțelege și ei semnificația solemnităților. Dar nu toți cei care înțeleg semnificația solemnităților sunt aprobați de El. Sunt mulți fanatici religioși, sunt mulți care umblă în propriul lor duh, dar înțeleg profețiile; toate profețiile, se spune în Prima Corinteni 13. Să nu credeți că vor primi beneficiul acestor solemnități. Poporul lui DUMNEZEU a participat la Paștele Domnului. Poporul lui DUMNEZEU a venit la poalele muntelui Sinai și nu le-a folosit la nimic, pentru că și-au făcut alegerea. La început au făcut un legământ, dar l-au încălcat. Atunci, solemnitățile le-au fost luate, le-au fost interzise. Dar vedem că la ceilalți, la cei din vremea Domnului Isus, la acel iudaism mort, acei preoți și iudei se adunau la sărbători, deși DUMNEZEU nu venea în întâmpinarea lor, la adunarea lor, pentru că ridicau mâini pline de sânge. Erau vinovați în fața Lui. DUMNEZEU nu vine la solemnitatea oamenilor răi. DUMNEZEU vine la solemnitatea poporului bun. Așadar, deși în această lume mulți vor cunoaște aceste zile și se vor aduna, DUMNEZEU va veni doar la cei care vor fi așa cum a spus Cristos despre ucenicii Săi când le-a spălat picioarele: "toți sunteți curați, afară de unul singur". Doar acești unsprezece au primit beneficiul, Iuda nu, deși Iuda a mâncat Paștele împreună cu cei unsprezece. El a fost la festivitate, dar nu a primit beneficiul. "Iubiți, așadar, adevărul și pacea". "Așa vorbește EU SUNT al oștirilor. Cu toate acestea, vor veni popoare și locuitori din multe cetăți, iar locuitorii uneia vor veni la alta și vor spune: Să mergem și să implorăm favoarea lui EU SUNT și să căutăm pe EU SUNT al oștirilor. Voi merge și eu (probabil că altul va spune). Și multe popoare și națiuni puternice vor veni să caute pe EU SUNT al oștirilor în Ierusalim și să implore favoarea lui EU SUNT. Așa vorbește EU SUNT al oștirilor. În zilele acelea, zece bărbați din toate limbile neamurilor se vor prinde de poala unui iudeu și vor zice: Vom merge cu tine, căci am auzit că DUMNEZEU este cu tine". Cred că această lucrare se va reflecta în a doua parte a săptămânii de ani, în cele o mie trei sute treizeci și cincisprezece zile în care martorii lui DUMNEZEU vor mai profeti în această lume. Mulți vor cunoaște legea lui DUMNEZEU, mulți vor cunoaște cerințele lui DUMNEZEU și vor spune: "Voi merge și eu". Adică vor înțelege inutilitatea idolilor lor sau a ateismului lor și necesitatea adevăratului DUMNEZEU. Acest lucru s-a întîmplat și cu neamurile care se aflau acolo unde se dusese Iona în răzvrătirea sa. Și atunci multe neamuri vor primi și ele beneficiul lucrării lui Cristos și vor primi o poziție mai bună în cer. Nu toate neamurile, cred că nu toți vor avea ocazia să audă despre

DUMNEZEU, dar alții vor fi mântuiți făcând binele cu Evanghelia care este scrisă în inima lor, așa cum spune Biblia. Dar DUMNEZEU îi va lumina și pe alții, așa cum spune aici. "Vom merge cu voi, pentru că am auzit că DUMNEZEU este cu voi". Timpul care va veni este un timp al nevoii, al nevoii de a-L avea pe DUMNEZEU cu noi, și fiecare om din această lume va simți nevoia unui ajutor exterior, a unui ajutor divin. Fiecare va striga către vreun idol sau către vreun dumnezeu, iar într-o zi va vedea că acest lucru nu-i va folosi la nimic. Atunci, așa cum se spune aici, "să implorăm favoarea lui EU SUNT și să căutăm pe EU SUNT al oștirilor". Mulți vor face lucrarea pe care au făcut-o acele neamuri pe corabia pe care se afla Iona. Ei au văzut puterea lui DUMNEZEU și s-au pocăit și și-au schimbat închinarea, și-au părăsit idolii. Au văzut salvarea, ei se confruntau cu moartea. Apoi se referă la timpul trâmbițelor, mai mult ca sigur, când mulți din această lume, într-un fel sau altul, vor fi conduși să cunoască despre DUMNEZEU, să cunoască existența Creatorului și cerințele Sale de bază, și vor schimba idolatria falsă sau ceremoniile și ceea ce făceau înainte și se vor ruga lui DUMNEZEU. Mulți se vor ruga din nou lui DUMNEZEU. Mulți se vor ruga la adevăratul DUMNEZEU la acest sfârșit al lumii. Aceasta este promisiunea Bibliei. Când eram în lume, nu citisem niciodată Biblia, nu auzisem niciodată, nu știam nimic despre Biblie. Știam că Biblia există. Știam foarte puține lucruri. Nu eram religios, dar DUMNEZEU a lucrat cumva prin tatăl meu care mi-a spus că este bine să te rogi și să spui: "Facă-se voia Ta, Doamne; să te rogi lui DUMNEZEU este bine". Pentru că treceam printr-o situație de viață și de moarte în lume și în acele împrejurări alese de DUMNEZEU, tatăl meu a venit și mi-a dat acest sfat, scurt, foarte scurt, în acea nevoie, în acea situație, când fiul său trecea printr-o situație de viață și de moarte în care el nu putea face nimic, dar erau cuvintele lui. Și de atunci, chiar dacă nu am citit, îmi sfârșeam zilele în pat rugându-mă la o ființă pe care nu o cunoșteam, la o putere, la o ființă, la cineva. Eu nu știam nimic, dar știam că trebuie să existe iubire, un loc al iubirii, un loc al iubirii, un DUMNEZEU al iubirii, ceva care este contrar lumii pe care o uram, pe care o vedeam, răul pe care îl vedeam în jurul meu și pe care îl uram. Atunci m-am rugat acestei ființe pe care nu o cunoșteam. Și ani de zile am făcut acest lucru până când Domnul mi-a sporit cunoștințele. Cred că aceeași lucrare se face și în lume și că Domnul va reuși să aducă cunoaștere la mulți. Aceasta nu înseamnă că alții nu vor fi salvați. Fiecare va fi salvat în funcție de lumina pe care a avut-o și de conștiința pe care a păstrat-o, curată sau vinovată. Fiecare știe în inima sa când face răul, fie că este budist sau indian sau orice altceva. Fiecare știe când face rău, când face rele mari. Sunt rele pe care le face cineva, dar DUMNEZEU nu le consideră rele în ochii Săi. DUMNEZEU nu le ia în considerare până când nu îi luminează pentru a înțelege. Dar sunt rele de bază pe care Duhul Sfânt îl face pe fiecare să conștientizeze că a fost rău și că nu trebuie să mai facă asta. În lume, fiind în lume, străin sau departe de legămintele lui DUMNEZEU, am avut regrete sau am simțit lucrarea Duhului Sfânt în mintea mea. DUMNEZEU este un DUMNEZEU al întregii lumi. Duhul Sfânt îi convinge pe toți de păcat, de dreptate și de judecată. Așadar, am citit acest capitol frumos și promițător din Zaharia 8 pentru cei care se vor trezi din această captivitate și din această mânie a lui DUMNEZEU care a venit peste Laodiceea. DUMNEZEU va face

ca mulți să vină să urmeze pe DUMNEZEU, în sfințenia Lui, deși se spune în altă parte, într-o altă profeție, cea a celor șapte femei, că aceste șapte femei nu vor dori pâinea mirelui, ci numele. Ele vor doar numele de creștini, dar nu vor cuvintele, învățăturile, doctrina, legile, ascultarea. Ele nu vor pâinea Lui, vor numele Lui, nu vor hainele Lui, haina Lui de dreptate. În acea altă profeție, cred că din Isaia, sunt simbolizate celelalte, cele cinci fecioare înțelepte, cele care au venit în biserică cu pocăință, au înțeles lucrarea Duhului Sfânt de a le convinge, așa cum i-a convins pe acei evrei din Faptele Apostolilor, capitolul 2. Au fost botezați, au crezut, au recunoscut, dar apoi nu au vrut nici pâinea, nici haina lui Cristos. Au devenit pitici spirituali și au căzut din nou în robia lui Satana. Pentru o clipă au fost treziți, pentru o clipă. Nu se poate rămâne la același nivel. Au căzut mai jos pentru că nu au avansat în înălțimea caracterului lui Cristos. Acesta este celălalt avertisment de acolo. Și mai avem o parte din capitolul 9 pe care o lăsăm spre studiu, pentru că vorbește despre salvarea însăși. Spune că "Domnul DUMNEZEU va suna din trâmbiță și va merge ca vârtejul din sud. Și Domnul Dumnezeu lor îi va salva în ziua aceea, ca oile poporului Său, căci vor fi înălțați în țara lor ca niște pietre pentru coroană". Aceleași pietre le găsim și în cartea lui Maleahi. Sunt cuvinte frumoase aici, ca în versetul 12: "Întoarceți-vă la fortăreață, prizonieri ai speranței". Și se vorbește despre o promisiune de eliberare din închisoare. Vorbește despre pocăința lui Efraim. La fel cum în Osea se încheie toată acea muștrare din multe capitole din Osea cu pocăința lui Efraim; nu a tuturor celor care sunt din Efraim, ci a unei părți. Spune în versetul 10: "Și din Efraim voi distruge carele, caii Ierusalimului, și arcurile de război vor fi frânate, iar el va vorbi de pace națiunilor și stăpânirea lui va fi de la o mare la alta, de la un râu la altul, până la marginile pământului. Și tu vei fi mântuit prin sângele legământului tău". Așadar, Domnul a dat, din nou, mesajul necesar pentru această zi de Cincizecime, pentru ca laodiceenii să înțeleagă care este lucrarea pe care DUMNEZEU vrea să o facă, lucrarea promisă de DUMNEZEU, lucrarea pe care El a promis să o facă și o va face. Dacă va fi cu mulți, depinde de fiecare dintre cei care ascultă cuvintele de avertizare. Dacă va fi cu puțini, nu este vina lui DUMNEZEU. DUMNEZEU o va face cu mulți sau cu puțini. Depinde de noi. El a spus clar că este alegerea omului, așa cum în Faptele Apostolilor, capitolul 2, lucrarea a fost cu mulți, cu toată mulțimea aceea, și nu se vorbește de alții care au făcut altfel, care au respins. Acolo se menționează că toți s-au pocăit. A fost alegerea lor. Se poate întâmpla așa. Am avut de asemenea, în acest altar, pentru că am studiat ceea ce am avut la începutul zilei de Cincizecime aseară, iar acum ne vom uita la ceea ce a dat Domnul astăzi în acest serviciu de Cincizecime, și anume Ezechiel. Iar capitolul din care vom citi câteva versete, unul dintre cele mai lungi capitole din Biblie, cu 63 de versete, este capitolul 16.

Nu vom citi de la început, pentru că s-a deschis în a doua parte. A doua jumătate este de la versetul 36 încolo, dar acest capitol începe cu cuvintele: "Și cuvântul lui EU SUNT a venit la mine", aceleași cuvinte din Zaharia 8 pe care le-am citit: "Și cuvântul lui EU SUNT al oștirilor a venit la mine, zicând"; începe la fel. Versetul 2: "Fiul omului, dă de veste Ierusalimului de urâciunile lui". De ce înștiințează Domnul Ierusalimul de urâciunile lor? Pentru că fără această notificare și această avertizare nu poate exista

salvare pentru ei; nu pot avea posibilitatea de a alege, de a-și vedea propriile fapte. Laodiceenii sunt orbi. Dacă un laodicean spune: "Mă cunosc pe mine însumi, știu că ceea ce îmi spui nu este adevărat", aceste cuvinte sunt minciuni, pentru că el este orb, conform Bibliei; nu se poate analiza pe sine, nu poate vedea. El poate crede cuvintele care îi sunt spuse de cel trimis de DUMNEZEU. Dacă le crede prin credință și acționează în consecință, atunci poate exista speranță pentru el. Dacă are încredere în propriile cuvinte și în propria judecată oarbă cu el însuși, atunci nu există speranță. Vom citi câteva versete pentru a vedea care este, în mod normal, lucrarea care vine înaintea a ceea ce am studiat în prima parte, care a fost Zaharia 8. Dar am început cu Zaharia 8 pentru că aceasta a fost ordinea mesajelor pe care le-a dat DUMNEZEU, pentru că DUMNEZEU începe întotdeauna cu o speranță, începe întotdeauna cu sfârșitul, îți dă întotdeauna promisiunea de victorie și apoi te mustră. Și spune cam așa, să citim versetul 35: "De aceea, curvă, ascultă cuvântul lui EU SUNT. Așa vorbește Domnul EU SUNT. Pentru că rușinea ta a fost descoperită și rușinea ta a fost arătată iubiților tăi, în curviile tale, în idolii urâciunilor tale și în sângele copiilor tăi, pe care li i-ai dat; de aceea, iată, voi uni toți iubiții tăi cu care ți-ai făcut plăcere, și pe toți cei pe care i-ai iubit, cu toți cei pe care i-ai urât, și-i voi aduna împotriva ta de jur împrejur; voi descoperi rușinea ta și vor vedea toată stricăciunea ta, și te voi judeca după legile adulterelor, ale celor ce varsă sânge, și te voi da în sângele mâniei și al geloziei." Observăm că viitorul pentru cei nepocăiți din Laodiceea nu este bun. Ei vor fi pedepsiți, căci în Apocalipsa se spune: "Leșiți din mijlocul lor, poporul Meu, ca să nu primiți din plăgile lor". Adică vor fi adunați într-un alt loc decât cel în care vor fi adunați cei care se pocăiesc. Turmele vor fi diferite, iar asupra celor răi vor cădea plăgile, nu asupra celor buni. "Și te voi da în mâna lor, îți vor nimici înălțimile, îți vor dărâma altarele, te vor dezbrăca de hainele tale, îți vor lua vasele slavei tale și te vor lăsa goală și dezgolită". Aceste cuvinte sunt înainte de distrugerea Ierusalimului. Ezechiel a scris în timpul acelor ani de avertizare, înainte de distrugerea Laodiceenilor răzvrățiți din acel Ierusalim. Iar Zaharia, am citit, a fost după captivitate, după ce s-a întâmplat acest lucru. Dar acum citim avertismentul de dinainte pentru a înțelege că aceeași situație se întâmplă acum. DUMNEZEU dă avertismente pentru ca mai târziu să poată împlini promisiunea din Zaharia 8. Și o dă acum, pentru că aceste avertismente sunt, de asemenea, o condamnare pentru cele cinci fecioare neînțelepte. "Și vor ridica o mulțime împotriva ta, te vor ucide cu pietre și te vor străpunge cu săbiile lor, îți vor arde casele cu foc și vor face judecăți asupra ta în fața multor femei și te vor face să încetezi să mai fii curvă și să nu mai dai nici un dar." Cu alte cuvinte, aici DUMNEZEU vorbește că această curvă, sau o parte din Laodiceeni, DUMNEZEU îi va face să înceteze să mai fie curvă. Adică, este lucrarea din Zaharia 8. Este lucrarea de trezire a celor cinci fecioare înțelepte. Ele nu vor mai acționa ca o prostituată, nu vor mai da daruri idolilor lor. "Voi face ca mânia Mea să se odihnească peste tine, gelozia Mea se va îndepărta de la tine și Mă voi odihni de la a mă mai mânia". Adică, aceasta este lucrarea pe care DUMNEZEU o va face cu Laodiceea, cu cele cinci fecioare înțelepte, să le bage în cuptor, să mărească focul, să mărească focul, până când se va vedea că în ele apare lucrarea dreptății, până când aurul va fi purificat. DUMNEZEU va îngădui

necazuri, suferințe, mânie, chiar până la moarte, așa cum i s-a întâmplat lui Iona, până când a văzut moartea cu ochii, sau cum i s-a întâmplat lui Iacob din vechime. Și spune că DUMNEZEU își va îndeplini scopul în această lucrare teribilă pe care, din păcate, mulți o vor condamna. Celelalte fecioare, cele neînțelepte, în mijlocul acestui cuptor și al acestor încercări de foc, suferințe, ele, în loc să se umilească, se vor răzvrăti, se vor supăra pe DUMNEZEU, Îl vor acuza pe DUMNEZEU, nu vor permite ca lucrarea să fie făcută și terminată în ele. Sunt două reacții diferite, așa cum am avut două reacții diferite în mijlocul bisericii pe care a avut-o Isus Cristos, în mijlocul celor doisprezece. Două reacții diferite. "Iată, orice zicător de proverbe va face din tine un proverb, zicând: Cum e mama, așa va fi și fiica ei". Și apoi vorbește despre Samaria și spune că păcatele Ierusalimului sunt de două ori mai mari decât cele ale Samariei. Și vorbește despre Sodoma și spune aici, în 49: "Iată, aceasta a fost răutatea Sodomei, sora ta: mândrie, belșug de pâine și belșug de lenevie aveau ea și fiicele ei și nu a întărit mâna celui necăjit și a celui nevoiaș". Iar în versetul 51: "Și Samaria nu a săvârșit nici jumătate din păcatele tale". Și continuă să vorbească pe acest ton, încercând să-l facă pe orb să conștientizeze. Versetul 56. "Sodoma, sora ta, nu a fost pomenită în gura ta în vremea mândriei tale". Adică, Laodiceea crede că este sfântă. Laodiceea vorbește despre Sodoma condamnând păcatele Sodomei, fără să vadă că Laodiceea se află în aceleași păcate, și chiar mai mari. Versetul 59. "Dar așa zice Domnul EU SUNT: "Să-ți fac cum ai făcut tu, care ai disprețuit jurământul ca să rupi legământul? Totuși Îmi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am făcut cu tine în zilele tinereții tale, și îți voi întemeia un legământ veșnic." Domnul are o lucrare cu Laodiceea, și nu este o lucrare cu o biserică sfântă, cu oameni sfinți. Este o biserică, este o lucrare, și este o biserică prostituată. Este o lucrare cu prostituate care au trădat încrederea lui DUMNEZEU, care au intrat în căsătorie și au devenit prostituate. Au fost botezate, L-au acceptat pe Mire, dar au trăit cu celălalt soț, satana, și au făcut urâciuni. Este o lucrare de curvie pe care o săvârșesc laodiceenii, toți. Iar Domnul le promite celor care se vor pocăi că își va aduce aminte de legământul veșnic pe care l-a făcut cu ei și pe care ei l-au rupt. Versetul 61. "Îți vei aduce aminte de căile tale și te vei rușina când vei primi pe surorile tale, pe cele mai în vârstă decât tine, împreună cu cele mai tinere decât tine, pe care ți le voi da ca fiice, dar nu prin legământul tău". Adică, pocăința laodiceană va fi chiar la apogeul evenimentelor profetice finale, la începutului trâmbițelor, când Domnul va începe să aducă mulți, sau să lucreze pocăința într-un mod special cu neamurile. Așadar, DUMNEZEU spune că va aduce și că, așa cum am citit și în alte locuri unde vorbește despre această lucrare, în Isaia 66, de exemplu, unde vorbește despre o naștere înainte de vreme și o naștere când a venit vremea. Și apoi vorbește despre un exod al neamurilor în țara lui Israel, în Occident. La fel, se întâmplă și aici, și spune în versetul 61: "Îți vei aduce aminte", adică arată lucrarea pe care trebuie să o facă cele cinci fecioare înțelepte. Adică, trebuie să devină înțelepte, trebuie să se rușineze, trebuie să-și amintească, să-și recunoască căile lor și să se rușineze de căile lor. Și spune că acel timp va fi timpul în care DUMNEZEU va începe să-i aducă pe cei care nu L-au cunoscut pe DUMNEZEU, precum acești Laodiceeni, precum acest Efraim. "Și voi confirma legământul Meu cu

tine (aici referindu-se la ploaia târzie) și vei cunoaște că Eu sunt EU SUNT, ca să îți amintești și să te rușinezi și să nu mai deschizi niciodată gura din cauza rușinii tale, când Mă voi liniști față de tine pentru tot ce ai făcut, spune Domnul, EU SUNT." Nu am citit totul. Acesta este un capitol care trebuie citit și recitat de toți cei care vor să fie treziți cu adevărat din starea lor. Și capitolul șaptesprezece; avem aici o parte din capitolul șaptesprezece, un început. Domnul vorbește aici despre niște simboluri pe care probabil că le vom comenta în temele profetice, în alte teme, când vom vedea asemănarea cu Apocalipsa treisprezece, în acest capitol șaptesprezece, pentru că Apocalipsa, capitolul treisprezece, este de asemenea un capitol care vorbește despre acest ultim timp și despre lucrarea lui DUMNEZEU pe care DUMNEZEU o face cu locuitorii pământului. Am aplicat aceste capitole pe care le-am studiat la biserica spirituală și, de asemenea, la biserica invizibilă. DUMNEZEU face o lucrare paralelă, dar va exista un timp când această lucrare va fi terminată sau pur și simplu împlinită, iar El Își va revărsa Duhul Său, ploaia târzie, asupra celor care s-au trezit din starea Laodiceană, și va exista un sfârșit al acestei lucrări cu cei care au cunoscut adevărul, iar apoi tot efortul lui DUMNEZEU va fi cu neamurile, cu lucrarea bisericii invizibile. Toată această lume, toată această lume este o turmă a lui DUMNEZEU, o turmă laodiceană, care are nevoie și ea, mulți au nevoie să se întoarcă de la egoism, care este păcatul universal, nu este un păcat doar al Laodiceei, este un păcat al întregii lumi.

Și DUMNEZEU trebuie să-i facă conștienți că vine sfârșitul și că omul în egoism nu va fi salvat. Egoismul este un lucru pe care toată lumea va fi conștientizată că este un păcat și că este un rău pentru un om să trăiască în egoism. Acesta este mesajul acestei zile și este un mesaj foarte urgent, deși de mult timp s-au auzit avertismente, de mult timp, de ani lungi, de zeci de ani, de zeci de ani, așa cum s-a întâmplat cu acel Ierusalim, pe vremea lui Ieremia, Isaia, Ezechiel, de zeci și zeci și zeci și zeci de ani Domnul a avertizat. Deși aceste cuvinte au fost auzite de multe ori și de la Madison, aș vrea să spun că astăzi timpul este mai aproape decât înainte și este foarte aproape, iar pentru a justifica aceste cuvinte vom înregistra o altă temă, de fapt este o mărturie pe care o vom înregistra, despre ceea ce s-a întâmplat în această săptămână la Madison, care este un alt semn clar pe care DUMNEZEU îl adaugă la celelalte semne date până acum că sfârșitul este iminent, sfârșitul este mai aproape decât ne imaginăm. Domnul a arătat cât de aproape este, dar acum El va da dovezi, va da mai multe semne și mai multe dovezi și mai multe dovezi și mai multe dovezi, așa cum s-a întâmplat la Ierusalim în cei trei ani și jumătate, când a dat atâtea semne în cer, prin oameni, prin semne care s-au întâmplat în acești ani de la 66 la 70. Domnul dă multe semne, Domnul nu va înceta să dea semne până când va veni sfârșitul, dar înțelept este omul care nu așteaptă chiar sfârșitul și când vede prima dată și înțelege prima dată iminența, începe să își facă ordine în casă și să se pregătească. Din păcate, Domnul a dat în această săptămână și cazul lui Ezechia, când după ce a fost vindecat de la moarte, de către DUMNEZEU, DUMNEZEU îl pune la încercare și îl întreabă: "Ce au văzut în casa ta Ezechia?" Iar el, plin de mândrie, spune că tot ce am, toate bogățiile, tot ce am, au văzut în casa mea, fără să se gândească că DUMNEZEU se referea la

casa caracterului său, a sufletului său, care va fi singura Evanghelie care va fi predicată printre neamuri în viitor. Ființele noastre luminate de Duhul Sfânt trebuie să fie scrisori citite de toți, spune el, trebuie să fie evanghelii vii și, din păcate, Ezechia a eșuat în acest sens pentru că s-a mândrit cu lucruri greșite, cu lucruri efemere, trecătoare, cu lucruri care astăzi sunt mâine nu mai sunt și care nu au nimic de-a face cu binele veșnic, cu mântuirea. Ceea ce DUMNEZEU dorea ca acei vizitatori din casa lui să fi văzut erau alte lucruri. Și Domnul ne va întreba pe toți: "ce au văzut în casa ta, în templul tău, în tine, în caracterul tău? Ce au văzut în tine, biserica mea invizibilă, cei dragi mie pe care vreau să-i salvez? Ce au văzut în tine care să-i ajute să fie mântuiți? Ce au văzut în tine?" Din păcate, Solomon a făcut același lucru și de aceea a ajuns atât de rău, ucigaș. Așa că trebuie să ne punem această întrebare în fiecare zi, în fiecare clipă: Ce văd ceilalți în mine pentru a-i ajuta să se salveze? Domnul să ne ajute pe toți să ne trezim din starea de prostituată spirituală, pentru ca Domnul să ne facă pietre vii, temple vii, scrisori scrise, care să ajute pe alții să fie mântuiți. Pacea să fie cu Israel. Amin. Și cum o auzim, o ploaie torențială a început în această zi sfântă de Cincizecime. Este o ploaie târzie. Și este după o iarnă și o primăvară de secetă în această zonă, când toată lumea, oamenii, cu pomi, cu livezi, aveau nevoie de ploaie. Fructele s-au făcut, cireșele s-au făcut mici și totul s-ar fi făcut moc dacă nu ar fi căzut această ploaie. Această ploaie, care acum este în plinătatea ei, fiind torențială, se anunță de aproximativ o săptămână, cu nor după nor, și cu picături mici, cu puțină rouă de picături, de ploaie scurtă, până în această zi, anunțând această ploaie târzie care cade exact astăzi, în ziua de Cincizecime. Binecuvântat să fie Domnul.

Institutul Madison

scoalamadison@protonmail.com

Telegram RO: https://t.me/institutul_madison_spania

Telegram ES: https://t.me/atalayas_adventistas

elultimoclamor.org

Mulțumim Domnului Isus Cristos pentru binecuvântarea de a înțelege Cuvântul Său!